

g l a s

slovenske kulturne akcije

L. XII. 9 EL VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA 31. V. 1965

POSŁANSTVO LAIKA V CERKVI

P. Kukovica

Vse kaže, da doživlja Cerkev neko novo pomlad. Religiozna kriza modernega časa je vzbudila v Cerkvi močno reakcijo v obliki prenovitvenega gibanja, čigar najvidnejši dokaz in izraz je brez dvoma zborujoči 2. vatikanski koncil.

Ena poglobitnih potez tega pomlajevanja Cerkve je prebujenje laikov na polju religioznega in cerkvenega življenja. Pogosto se govori celo o „uri laikov“, o njih vstopu v „polnoletnost“, celo o „emancipaciji“ laikov — izrazi, ki jih je mogoče tudi napačno razumeti, ki pa v jedru gotovo odkrivajo zdravo zavest laikov, da se jim v Cerkvi prizna mesto, ki jim gre.

Značilno je v tem pogledu tudi dejstvo, da je ena velikih tematik vatikanskega koncila prav vprašanje laikov v Cerkvi. Oba velika dosedaj izglasovana koncilska dokumenta, namreč konstitucija o liturgični reformi in konstitucija o Cerkvi posvečata veliko pozornost laikom. Podobno „uro laikov“ pa doživljamo tudi že nekaj desetletij sem na polju cerkvenega apostolata, od katerega danes skoro ne moremo več odmisлити velikega doprinosa katoliškega laikata v obliki najrazličnejših apostolskih organizacij.

Laiku se začneja dajati in priznavati v Cerkvi mesto, ki mu gre — mesto polno in enakopravnega člana z vsemi odgovarjajočimi pravicami in dolžnostmi. Ta zavest poslanstva laika ni bila nikoli tako živa kot danes. Laik se je seveda vedno zavedal, da pripada Cerkvi, da je njen otrok, od katere je prejel življenje ter vso pomoč v obliki nauka in milosti, da to življenje v sebi ohrani in izpolnjuje. Po drugi strani se pa vendar ni mogel otresti vtisa, da je v Cerkvi vendar le nekaj drugotnega, malodane manj vrednega. Čutil se je vse preveč le kot poslušajoča in sprejemajoča Cerkev, ne pa soodgovornega za njeno življenje in delo. Zato se v cerkvene probleme skoro ni vmešaval, smatral jih je za izključno stvar cerkvene avtoritete. Cerkev je praktično večkrat istovetil s papežem in škofi, morda še tudi z duhovniki in redovniki kot pomočniki hierarhije — ne pa z laiki.

To enostransko in zato tudi pomanjkljivo gledanje na vlogo in poslanstvo laika v Cerkvi je našlo večkrat nehoti povod v nekaterih pojavih uradne Cerkve same. Naj navedem en sam primer. Vsakega laika, poznavavca cerkvenega prava, je moralo nekam čudno prizadeti dejstvo, da zakonik o laikih tako malo govori. Medtem ko je duhovniškemu in redovniškemu stanu posvečeno skupno ex professo skoro 600 kanonov (cerkvenih zakonov), je laik odpravljen z vsega skupaj 44 kanoni; pa še teh 44 ne govori pravzaprav o laičkem stanu kot takšnem, temveč le o njihovih organizacijah.

Novi pogledi katoliške teologije zadnjih desetletij, s katerimi je obogatila nauk o Cerkvi kot mističnem telesu Kristusovem in novo-

(Dalje na 4. str.)

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Filozofski odsek

Drugi kulturni večer SKA bo v soboto dne 5. junija 1965 ob 19. uri v salonu Bullrich, Sarandí 41, Capital.

KRŠČANSKI LAIK V MODERNEM ČASU

Predava g. p. Alojzij Kukovica SJ

Nujno prosimo za točnost, ker je za našo prirediteljo potem še druga.

Letoŕnje leto posvečujemo emigrantski Sloveni spominu 20-letnice vetrinjske tragedije ter 20-letnici našega zdomstva, dva jubileja, mimo katerih Slovenska kulturna akcija ne sme in noče iti. Kakor je slovenski literat delal in celo vodil komunistično revolucijo, sodeloval v njej kot aktivist ali vsaj sopotnik, tako je tudi slovenski književnik bil med protirevolucionarji, ko se je uprl „malikovanju zločina“ in zmagi novega zaslužjevanja svobode, ki je še ni bilo, pa za katere krščansko podobo se je boril. Ni bil „izdajavec“, ne naroda ne človeka. Bil je borivec za pravo ceno človeka, tisto, ki ima v sebi Boga in Duha, in ni samo „gradivo“ za dinamični razvoj „progresu“ v nužnosti časa. In tudi se ni boril, da bi pomagal narod zadržati v tujih rokah, ampak da bi svobodo, ki prihaja, zadržal pred novim ugrabljenjem in dušo narodá pred novim oskrnieniem. Bili so to idealisti, ki so se uprli krvavemu materializmu, in imeli pogum, udariti na žit in se postaviti v obrambo dóma, človeka, naroda in krščanske omike. Tudi slovenski pesnik je bil v vrstah teh in mu je to v slavo.

Prvi je padel Balantič, v novembrskih dneh l. 1943, ta brat Kettejev in Kosovelov, pa do danes v domovini še ne izdan in hote nepoznan. Kdar ga pa pozna po skromni prvi izdaji — ne po zdomski, ki ne sme čez meje —, mu je njegova pesem odkritje čudovito bogate duše in velike umetnosti, o kateri nihče ni slutil, da se je skrivala pod uniformo vsakega stražarja. In potem je prišel čas pred 20. leti, ko je stal pred sodniki hromi Narte Velikonja, sprejel smrtno obsodbo kot vojak Kristusa Kralja in nato strele „pod zidom“. Istočasno vrtnjenci iz Vetrinj: kurat Kunstelj, katerega so kronali s trnjem v Teharjih tedaj, ko je bila v tiskarni prva njegova knjiga črtic, in je v breznu z odsekano roko brez dlani uminjoč dajal odvezo umirajočim... Padel je kurat Zorman, ki je v DS napisal obetajočo prvo prozo; padel pesnik Mladike, nadporočnik Borštnar, in izginila je sled za pesnikoma Bračkom in Kolencem.

Mimo dvajsetletnice teh žrtev SKA ne more iti. Spomnila se jih bo s posebnim večerom, na katerem bo recitirala njihovo besedo, ki je ostala zapisana in živi, ko so oni strahneli že bogvekje in niso nam zapustili niti groba. Tudi ne Ivan Hribovšek, kateremu še posebej posvečujemo današnji „Obraz“.

kronike

— GOSPOD DR. FRANC JAKLIČ ZLATOMAŠNIK. — Te dni bo slavil petdesetletnico mašništva preč. gospod dr. Franc Jaklič, naš ugledni sodelavec in v slovenski kulturni javnosti znan kot najpomembnejši in znanstveno dosleden baragoslovec. Leta jubileja so ga zajela sredi dela, ko v Združenih državah nadaljuje in nabira vse gradivo za našega svetniškega kandidata škofa Barago, čigar kulturni obraz je prav on do dna razčlenil s svojimi dosedanjimi spisi in se trudi podobo velikega slovenskega misijonarja še izpopolniti. Delo je spočel in globoko zasedal že v domovini in ga potem z vso vnetostjo nadaljeval. Toda to ni bilo edino področje: napisal je vrsto molitvenikov, kjer se je potrudil dvigniti kulturno in duhovno raven in nam posredovati vse tokove, ki danes prevevajo Cerkev. — Nastop Slovenske kulturne akcije je pozdravil z iskrenim navdušenjem, kakor se nam je že pridružil pri prvem letniku Vrednot. Pretekli letnik Meddobja je prinesel daljši prispevek o Baragi. Ostal nam je zvest in nas ni nehal bodriti, da naj vztrajamo pri delu. — Polni hvaležnosti mu prav iz srca čestitamo in želimo, da bi Bog razlil ves svoj blagoslov nanj in njegovo delo!

PRVI KULTURNI VEČER

Dvanajsta sezona kulturnih večerov Slovenske kulturne akcije se je začela v soboto, 15. maja; prireditve na katero je prišlo zelo lepo število članov in prijateljev, je bila v salonu Bullrich. Letošnje prireditve bodo pod vtisom dveh jubilejev: stoletnica rojstva Janeza Evangelista Kreka in 25-letnica smrti Antona Korosca.

Večer je začel predsednik SKA Ruda Jurčec. Pozdravil je vse udeležence, zlasti pa zaželel, da bi se vseh večerov udeleževali v toliki meri, kakor je nakazovala že udeležba na prvem večeru. Poudaril je, da nismo brez razloga začeli sezone s proslavo stoletnice rojstva J. E. Kreka, kajti spet smo v podobnih prelomnih časih, kakor sta delala in nastopala Krek in Korosec. Konec druge svetovne vojne je bil pred dvajset leti, toda druga svetovna vojna je izbruhnila 21 let po prvi. Svetovna politika se danes nahaja v tretji dobi razvoja, polnega podobnih znakov kaosa, kakor je bilo leta 1914 in 1939. Pri SKA se zunanji politični prepleti ne bomo dotikali, pač pa bomo govorili o politiki v njeni notranji duhovni sintezi, ko kultura plemeniti politiko s tem, da ji pomaga graditi in do najvišje stopnje razjasnjevati stalne ideale in ideje celotne narodne skupnosti, kajti glavni problemi našega političnega razvoja nikdar ne smejo biti zastava ali monopol te ali one politične skupine, ampak bistvo celotne naše narodne bitnosti. Med nami bo polno sil razkranjanja in razbijanja, ker smo v dobi, ko se toliko govori o policentризmu. Tudi mi smo na zunaj razbiti na dvoje, na dva centra — na Slovence v domovini in na Slovence v emigraciji, ki morajo storiti, kar oni zdravi, zatirani center v domovini ne more opravljati. Razdeljeni smo na dve domovini, toda srce je isto in iz njega bodo rastle ideje in zamisli za res zdrav in duhovno globine poln razvoj, ki naj nas vse zajame in prežema.

PESMI

IVANA HRIBOVŠKA

Tine Debeljak

Napovedujemo za 20-letnico naše tragedije izdanje pesniške zbirke padlega domobranca. Z njo bomo začeli novi letnik in naj bo venec SKA, položen v podnožje spomenika, ki jim ga postavlja svobodna zdomska Slovenija.

Dvajset let je namreč njegova rokopisna zbirka bila v rokah človeka, ki je sicer cenil njeno človeško vrednost kot intimne zapuščine prijatelja, ni ji pa vedel umetnostne cene. Prebral sem ta s strojem natipkani zvezčič majhne žepne oblike, ki nosi naslov: „PESMI MARJANA GOSTIŠE, maja 1944“ — in obstal: Saj to je pesnik! Dober pesnik — brat Balantičev! Stilno celo naprednejši od njega.

Balantič hoče biti realist, čeprav je romantični ekspresionist po vsem doživljanju, in v obliko soneta — v „stare mehove“ — naliva nove figure iz doživljanja svoje človeške duhovne razkranjenosti. Ta borba med ognjem v sebi in smrtjo trohnenja je podana kot osebna drama na ozadju kozmičnega religioznega doživljanja sveta, dočim je Hribovšek klasično miren apolitični tip, proti dionizičnemu Balantičevemu. Hribovšek je opazovavec stvari okrog sebe, ljubi predmetnosti, ki v njegovi pesniški besedi dobe duhovno stilizacijo in reflektivno resonanco. V obliki gre iz virtuoznosti soneta, ki ga tudi obvlada, v novodobno pridvignjenost ritmične lirične nevezanosti. Močna je v njem — misel, ki ga vedno spremlja, duh, s katerim se pogovarja. Predvsem v samoti, ko premišljuje o svojih ciljih, svojem uporu, in svoji usodi, tudi domobranski:

O človek, z menoj si zaznamovan,
od te ure iskal boš svobodo in mir,
hrepel, trepetal, omedleval in pel
in točil sovražnikom svojo kri.

Tak je prvi del. Drugi pa je erotičen, ljubezenska pesem, v katerih se ponavljajo grški klasični motivi, celo grška safična kitica, kar priča o njegovi humanistični in klasični izobrazbi:

Eros — ristem iz sebe ves, ristem ves vase —
moje telo je iz rodovitne prsti.

Tu je ljubezenski psalmski hvalospev:

Ti glas, ki vse noči poslušam,
ko trepetiš kakor srce,
ti molk, ki zase sam ne ve,
kako te jaz s slastjo poslušam,
prek mene je tvoja senca šla,
pred mano si ti, kraljevsko bitje!

KREKOVA OSEBNOST IN SKRIVNOST NJEGOVH USPEHOV

(Predavanje pri SKA, 15. maja 1965)

Predavatelj dr. Vinko Brumen se je zahvalil gospodu Jurčecu za uvodne besede, s katerimi je izpolnil slavnostni del večera, obenem pa mu je čestital k nagradi „Vstaje-

obrazi in obzorja

Iz impresionističnega razpoloženja prvega dela je zdaj pesem grška pindarska himničnost, vzvišenost, verz, ki izgublja rime, da pridobiva na pridihu klasičnosti.

Če si boginja, daj, da te molim,
rešen zemeljskih muk; če ljubimka,
prosim zvestobe te in darovanja.
Če si zvodnica, o dobro, me varaj,
nikoli se ne razodeni!

V tem delu so gradnikovska pisma v jutru in iz groba, kakor v prvem delu kettejevski pogovor z očetom v grobu. Pesem dobiva na globini in človeškosti. V to grško ljubezensko poezijo se vkrade misel na smrt, ki je vedno prisotna, kot pri vseh domobrskih pesnikih:

Ko me slednjič vržejo v jamo
in blizu ne bo
človeške duše, zajokal v grozi,
joj, v blagodejno bom prst,
da si tudi ti zapustila me zdaj
in nikoli ne sežeš mi v grob,
nezvesta, nikdar ne zbudiš iz sna.

In v taki misli na smrt poje drevesom, ki bodo rastle iz njih teles, in se roti, da z njimi

nebo bomo trgali in zemljo
in stali pokoncu ob uri hudi.

Zadnji del pa predstavljajo soneti. V njih pride najbolj do izraza Hribovškova opazovavna in slikarska narava: pred sabo ima tihožitja (vrč, jabolka, itd.), katera riše v sonetni obliki kot pravi ekspresionist s cezannovskimi ostrimi obrisi pa z duhovnostjo, ki predmet postavlja v nadvarnost in večnost.

Epilog zbirki pa nosi zopet grški motiv boginji Paladi, ki je nekoč preklela pevca, ki je v roke vzel svirel, da bi pel. On jo prosi samo, da bi mu pustila izpeti pesem:

pesem naj zapojem, ki ko v snu
mračno nosim jo v iskanem dnu.
Potlej mirno me za vek prekolni:
za trenutek bil sem kakor bog,
za trenutek v sebi sklenjen krog.

Dano mu je bilo, da je pesem zapel, toda obsojena je bila na dvajsetletni molk. Zdaj jo bo izpel — „trohneče srce“. Rešen prekletstva Palade bo znova oživel med nami. Lepšega daru ne moremo dati našim mrtvim, kot da jim damo možnost, dati iz mrtvega sklenjenega kroga svojo živo pesem kot *posmrtni dar nam*, ki se klanjamo njihovim žrtvam. In mi je ne sprejemamo samo pietetno kot delo ubitega domobranca, temveč kot delo — Umetnika! Kot novo, čeprav po dvajsetih letih izdano pesniško zbirko, ki prinaša v vrste modernega slovenskega pesništva novo pomembno ime — IVAN HRIBOVŠEK.

NEKAJ ŽIVLJENJSKIH PODATKOV: Hribovšek se je radil v Radovljici 19. 6. 1923 kot sin sodniškega uradnika. Po ljudski šoli v Radovljici je šel v škofijski zavod v St. Vid, kjer je bil do vojne (7. gimn. razreda). Osmo šolo in maturo je napravil nato na nemški gimnaziji v Beljaku, na kar je odšel na Dunaj, študirat slavistiko. Toda 1. 1944 se je prijavil gorenjskim domobrancom. Bil je na postojankah na Brezjah in v Kamni gorici. Šel je v Vetrinje, odkoder je bil vrnjen. Zaprt je bil v — kapeli v St. Vidu. Pozneje je ušel in se vrnil na Korosko. Ni se javil niti sestri ter je sprejmenil ime, kajti — vračal se je v — domovino reševat zaprte tovariše. Pri neki taki reševalni ekspediciji je padel v zasedo in bil ubit. Kje je pokopan, ni znano. Kdor bi kaj več vedel o njem, o življenju in smrti, prosim, da mi sporoči podatke na naslov Glasa. Hvaležen mu bom.

nje“, ki so mu jo v Trstu podelili za njegovo knjigo *Skozi luči in sence*, I. del. Ponovil je, da s predavanjem hoče ne le počastiti Kreka ob stoletnici njegovega rojstva, temveč tudi njegovega učenca in naslednika Ivana Dolenca za osemdesetletnico njegovega življenja. Nato je predavatelj pojasnil, da besedo osebno psihologi danes mnogo rabijo in najrazličneje opredeljujejo, da pa bo v predavanju umeval to besedo kot izraz za nekemu človeku lastno dinamično in hierarhično urejeno, pridobljeno in ne le prirojeno, enotno celoto njegovega duševnega in tudi telesnega življenja. Vprašal pa se je tudi, ali uspeh nekega človeka zares zavisi od njegove osebnosti, ali pa morda bolj od priložnosti ali dobe. Saj bi zgodovinska podoba marsikoga bila povsem drugačna, če bi umrl nekaj poprej ali če se ne bi zgodilo kaj, kar ga je postavilo na svetilnik (Janez XXIII., Adenauer, Churchill, itd.). Vendar pa je prav na teh zgledih pokazal, kako je njihova osebnost v vsakem primeru omogočila, da je vsak izmed njih svojo nalogo izpolnil, kakor jo je.

Nato je predavatelj prešel k orisu in razčlenbi Krekove osebnosti. Naštel je slabosti in grehote, ki so se Kreku pripisovale in očitali, ter skušal določiti njihovo težo kot ovire na poti do uspehov. Za tem pa je prešel na Krekove vrline in kreposti ter jih zopet ocenjeval kot pogoje njegovih uspehov. Omenjal je zlasti njegovo vsestransko nadarjenost, njegovo voljo do dela, požrtvovalnost in nesebičnost, njegovo izredno srčno dobroto in ljubeznivost, sposobnost razumevanja vsakega človeka ter zmožnost pregovarjanja in prepričevanja, njegov smisel za skupno delo, za katerega si je znal vzgojiti sodelavcev in jih voditi z ukom in zgledom, njegov ostri čut za čas in njegove potrebe, njegovo iskreno demokratičnost, zakoreninjeno v veri v ljudstvo, njegovo močno ljubezen do svobode, ki je utegnila biti celo prvo gibalno vsega njegovega dela, njegovo vero v pravico in njeno končno zmago, za katero je tvegall vse, njegovo popolno poštenost, ki jo je tako lepo počastil Cankar v svojem spisu *Ob Krekovem pogrebu*, in zlasti njegovo ljubezen do vsega ljudstva in slednjega njegovega uda, posebno še do najpotrebnejših, ljubezen, ki je naredila iz vsega njegovega delovanja eno samo verigo dobrih del usmiljenja, ljubezen, o kateri bi brez oklevanja mogli reči, da jo je imel v junaški meri.

Vse te lastnosti so Kreku pomagale dosežati uspehe, ki jih ni mogoče zanikati. Pač se je tudi on kdaj zmotil in v marsičem pogršel, a uspeh njegovega prizadevanja je vendar močno pozitiven. Kje je tedaj tista osrednja točka njegove osebnosti, ki nam more pojasniti njegovo izrednost? Predavatelj je omenil podobne poizkuse Dolenca, Terseglava in Jurčeca, od katerih je zlasti Terseglav dobro poudaril Krekovo človeško veličino. Nato pa je nekoliko razčlenil dva poizkusa Krekovega nekdanjega učenca pesnika O. Župančiča, da odkrije skrivnost njegove veličine. Župančič je to storil v pesmi *Nasha beseda* in v članku *Janezu Ev. Kreku*. V njiju je skušal pokazati, kako se je Krek znal živeti v našega človeka in v ves narod, kako globoko je doumeval njegove potrebe in težnje, kako je v sebi utelesil najboljše, kar ima naše slovenstvo in ga poplemenitil, kako ga je potem v tej novi, poveljani obliki znal pokazati svojemu narodu in slehernemu našemu človeku. Postal je zares naše „srce v sredini“, kakor pravi Župančič, srce, ki je po dovodnicah sprejemalo, čutilo in plemenitilo vse, kar se je dogajalo v našem narodnem telesu, zlasti še, kar ga je bolelo, potem pa je po odvodnicah pošiljalo upe in moč in voljo do zmage do zadnjega uda naše narodne skupnosti.

Tudi mi bomo najlepše počastili Kreka ob stoletnici njegovega rojstva, je zaključil predavatelj, če se bomo od njega naučili razumevati svojega bližnjega, četudi je drugačen kot mi, drugače misli in dela, spoštovanje človeške osebnosti v slehernem človeku, celo kadar moramo stopiti v boj z njim, zlasti pa, če se bomo potrudili gojiti vedno v sebi najboljše, kar je v nas, našo najčistejšo slovensko človeškost, ter jo ohraniti zmeraj živo in aktivno.

— JUBILEJNI DAR je darovala (ponovno) Slovenska gospodarska hranilnica v Ramos Mejia in sicer ob zaključku svoje letne bilance. Čestitkam in željam za nadaljnje uspehe našega dela je pridružila znesek 10.000 pesov.

ZA SKLAD GLASA so darovali: ž. g. Jakob Fatur, Avstrija, 100 šil.; g. N. N., Ramos Mejia 1.000 pesov; g. Anton Kovač, V. Ballester, 40 pesov; g. prof. Alojzij Horvat, Bs. Aires, 100 pesov; g. N. N., Castelar, 10 pesov; gđ. Milica Hribar, Ramos Mejia 200 pesov; g. prof. Alojzij Zupčan; San Martín, 585 pesov; ž. g. Fran Zurbret, Avstrija, 100 šil.; g. ing. N. N., Avstrija, 120 šil. — Vsem se najlepše zahvaljujemo!

— Naše osrednje društvo Zedinjena Slovenija je vrsto prireditvev za dvajsetletnico našega odhoda v emigracijo začelo s počastitvijo tukajšnjega tiska dne 28. maja v City hotelu. Predsednik ZS g. Božidar Fink je uvodoma gostom razložil pomen dogodkov v Sloveniji pred 20 leti in potem nakazal našo pot za naprej. Prirejena je bila v isti dvorani tudi razstava slovenskega tiska v Buenos Airesu in so bile razstavljene tudi vse publikacije SKA. Ob tej priliki je ZS izdala tudi knjižico: Eslovenia — otro país sin libertad, ki jo je napisal prof. Alojzij Geržinič, posebna članka El porque de una lucha in A los veinte años de la revolución comunista en Eslovenia pa je napisal Ruda Jurčec.

— Slovensko katoliško akademsko društvo v Buenos Airesu je 29. maja obhajalo desetletnico obstoja in dogodek proslavilo s službo božjo, občnim zborom in družabno prireditvijo v Slovenski hiši. V imenu Slovenske kulturne akcije se je proslave udeležil predsednik Ruda Jurčec, ki je v pozdravnem govoru podčrtal okolnost, da sta Slov. kult. akcija in Slov. kat. akad. društvo bili ustanovljeni pred desetimi leti, ko se je vse naše delo razmahnilo v novo odrešilno pomlad. Čestital je akademikom za že dosežene uspehe in izrazil želje, da bi SKAD krenil v novo desetletje z istim optimizmom, ki je najlepše in najmočnejše orodje v rokah mladine.

— Berlinski teolog, ki je hkrati tudi komponist, Heinrich Vogel, je skomponiral oratorij „Kristus Zmagovavec“. Krstna izvedba je bila v Braunschweigu.

PRED IZIDOM

Milan Komar

POT IZ MRTVILA

Zbirka esejev, okr. 130 str.

TISKA SE

MEDDOBJE IX, štev. 1-2

Oratorij je zamišljen kot nekaka pridiga na gori, vmes pa so vložki, ki spominjajo na liturgijo. Prvi del oratorija je trpljenje Kristusovo, ki se dviga iz cvetočega življenja na zemlji, končuje se pa v strašnih apokaliptičnih prividih smrti, kakor so razsajali v koncentracijskih taboriščih, npr. v Buchenwaldu, Auschwitzu ter tudi Hirošimi. Kompozicija se zaključuje s prošnjami spevi Kristusu — Zmagovavecu. Glasbo prevevajo stremljenja za zvestobo tradiciji, vendar se vpleta polno modernih vložkov iz sodobne glasbene tematike. Vpleteni so moderni instrumenti jazza in kantate za orgle. Profesor Vogel je katedratik za dogmatiko na berlinski visoki teološki šoli in je dosedaj skomponiral že mnogo spevov in himen verske vsebine. Nekateri skladbe so že v protestantskih cerkvenih pesmaricah.

— Igralec Jože Tiran je umrl 20. marca 1965, ko se je mudil v Polhovem gradu pri Ljubljani. Zadela ga je kap v 42. letu starosti. Zadnja leta se je mnogo trudil, da bi poleg Drame nastalo še eno gledališče, kar je mislil doseči z Mestnim gledališčem, kateremu je bil ravnatelj že nekaj let.

— Londonski literarni listi poročajo, da so odkrili zadnje, še ne objavljeno delo španskega pesnika in dramatika Federica Garcie Lorca. Profesor za špansko literaturo na londonski univerzi je

Velikonjeva literarna nagrada mora biti lep in ponosen delež pesnikov in pisateljev v okviru naših spominov na dogodke pred dvajsetimi leti, ko je med prvimi moral pasti pod strel rdečega nasilja trpin — slovenski pisatelj Narte Velikonja. Opozarjamo, da smo oklic o rokopisu nagrade objavili prvič že pred enim letom ter pričakujemo, da je vabilo že tedaj doseglo vse slovenske kulturne delavce. Ponavljamo, da preteče rok za dospelost rokopisov konec oktobra 1965. Potrebni pogoji so bili objavljeni v vseh listih in revijah emigracije, nonovno pa v Meddobju VIII/5-6.

po dolgem iskanju odkril rokopis dela „Javnost“. Lorca je delo ravnokončal, ko je izbruhnila španska državljanska vojna. Ljubljanski „Naši razgledi“ podčrtavajo važnost odkritja, pri tem pa ponavljajo trditve, da so Lorca ubili falangisti, dočim je zaderski docent Mihajlo Mihajlov (po poročilih iz Jugoslavije je sodišče proti Mihajlovu le izvedlo proces in ga obsodilo) v pismu vsem jugoslovanskim listom zapisal, da „nič ne dvomi, čigava roka je ubila Lorco... bila je ista, ki je ubila Tuhačevskega, Gorkega... v Moskvi, to je: Stalinova“.

— Koroška slovenska gledališka skupina MLADJE je v nekaj letih dosegla že jubilejni mejnik. Konec marca 1965 so v Celovcu uprizorili petdeseto predstavo in sicer komedijo Molièra „Scapin“. Dr. Valentin Inzko je za to priložnost napisal lep pregledni članek v „Koroški kroniki“ in podčrtal zlasti kulturno raven cele skupine.

— Zgodovinar Daniel Rops, član Akademija, znan med nami po prevodu „K maši, bratje“, je ob koncilu napisal delo o položaju pri pravoslavju in protestantih pod naslovom „Ces chrétiens, nos frères — Ti kristjani, naši bratje“. Delo bo kmalu izšlo.

— Med dijaki na srednjih šolah se v Zahodni Nemčiji zelo širi zanimanje za slovanske jezike. V Westfalski je število ruščino obiskujočih dijakov letos naraslo za 40 odstotkov. Tudi na univerzah se je zanimanje za ruščino zelo dvignilo. Lani je bilo na slavističnih oddelkih vpisanih 434 slušateljev, leto pred tem pa 352.

GLAS po splošnem priznanju lepo opravlja svoje poslanstvo. Ker so stroški narasli, lepo prosimo za prispevke v tiskovni sklad! — Naročnike in prijatelje vabimo, da nam sporože naslove znancev, ki bi jih naše delovanje in poročila s sodobnem kulturnem delu po svetu zanimalo in bi jih naš list razveselil; želeli bi, da bi se nam priključili. — Za prijazno pozornost že vnaprej hvala!

(Dalje s 1. str.)

zaveznem božjem ljudstvu, so prinesli nove jasnosti tudi v vprašanje laikata v Cerkvi. Ta dognanja teologov niso ostala mrtva črka. Vatikanski koncil je o njih na dolgo in široko razpravljaval, jih odobril ter jim v konstituciji o Cerkvi dal dokončno obliko in svojo avtoriteto.

Kdor hoče torej vedeti, kakšno je poslanstvo laika v Cerkvi in kaj Cerkev od laika danes pričakuje, ne potrebuje drugega kot da seže po tem izredno važnem dokumentu. V njem bo našel odgovor ne več tega ali onega, četudi ne velikega teologa, temveč avtoritativen odgovor Cerkev same.

CORREO ARGENTINO SUC. 6	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 6228 R. P. I. 847847